

hørte om den betingede Afholdenhed fra revolutionære Skridt, yderligere indeholder et Bevis paa, hvorledes Regeringens Fremgangsmaade har været absolut nødvendig. Jeg skal iøvrigt ikke komme ind paa dette Spørgsmaal om Ophidselse osv., thi skulde jeg citere i Sighed med, hvad det ærede Medlem fremkom med, saa vilde jeg ganske vist komme til Mtringer, som jeg antager, at det er heldigst ikke at nævne i dette Thing. Hvad iøvrigt angaar den Bemærkning, det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds (S. Bederfen) gjorde med Hensyn til § 25, saa kunde den ærede Taler finde Oplysning om den i det Skrift, som han selv citerede. Jeg haaber, han vil læse det fuldstændigt, saa vil han deri finde Forklaringen af, hvorledes det hænger sammen med Grundlovens § 25; og naar jeg er gaaet ud fra, at der fra Grundlovsmandenes Side kun var tænkt paa saadanne Love, som kunde vente Tilslutning, har jeg vel ogsaa tilføjet den Forudsætning, de gik ud fra, nemlig at begge Afdelinger af den danske Rigsdag altid vilde være rede til at fremme saadanne Foranstaltninger, som erkjendtes for paatrængende nødvendige. Men naar det ærede 2det Medlem for 7de Kreds (Madsen) med sin sædvanlige Freidighed saa bestemt protesterede mod, at Folkethinget nogenstunde havde nægtet en Lov, som var paatrængende nødvendig, saa vil jeg dog spørge, om ikke Finantsloven henhører til den Kategori af Love, som maa erkjendes for at være paatrængende nødvendige, og at man for saa vidt ved at nægte den i Virkeligheden har nægtet den, som var allermost paatrængende af alle Love.

Formanden: Den ærede Landsthingsmand for 7de Kreds har Ordet for en kortere Bemærkning.

Madsen: Jeg skal ikke trætte Thinget med at komme vidløftig ind paa Ting, som ogsaa jeg mener egentlig ikke videre vedkomme den foreliggende Sag, men jeg maa dog alligevel gjøre et Par Bemærkninger overfor det ærede Medlem, som nu satte sig. Hans Bemærkninger om, at Folkethingets Adresse fra 1873 indeholder en ikke grundlovhjemlet Betingelse, forstod jeg slet ikke; det er ikke mig bekendt, at der findes Noget i denne Adresse, som ikke er grundlovhjemlet. Hvad angaar Bemærkningen om Grev Sponneck i 1853, saa veed Enhver, at Tilstanden den Gang ikke har Spor af Forbindelse med nuværende Tilstande eller kan sammenlignes med disse. Endvidere rettede det ærede Medlem et Spørgsmaal til mig om, hvad jeg forstod ved revolutionære Skridt. Dertil

skal jeg svare to Ting, først, at jeg agter ikke at lade mig examinere af det ærede Medlem, og dernæst beder jeg det ærede Medlem lægge Mærke til, at jeg ikke talte om nogen som helst betinget Afholdenhed, men jeg saade bestemt og tydelig: vi tænke mindst af Alt paa Revolution og Oprør. Dernæst talte det ærede Medlem atter i Dag om Høiesteretsdommen og om det, at jeg havde udtalt forleden, at jeg ikke forstod Høiesteretsdommen. Jeg troede, at det ærede Medlem og jeg vare saa nogenlunde enige om den Ting. Jeg troede ogsaa, at det ærede Medlem havde ondt ved at forstaa den Høiesteretsdom; thi den gaar jo i en Henseende ogsaa mod ham. Han har jo i sin Statsret anerkjendt det private Initiativ overfor provisoriske Love, saa jeg synes, han maa forstaa og erkjende, at Høiesteretsdommen gaar mod hans Betragtning, lige saa vel som mod min. Til Slutning blot en Bemærkning endnu med Hensyn til det ærede Medlems Udtalelse, om at Rigsretten vilde vi ikke respektere. Hvad i al Verden berettiger Noget til at sige dette? Jo, vi ville respektere Rigsretten for, hvad den er, nemlig en juridisk Domstol til Paakjendelse til Straf og Erstatning eller Frisindelse, naar den Tid maatte komme, da det er os om at gjøre at faae en Regering tiltalt til Straf og Erstatning, men vi ville ikke spørge Rigsretten, om provisoriske Love ere nødvendige eller ikke; vi ville ikke spørge Rigsretten, om det er nødvendigt at befæste Kjøbenhavn, eller om den eller hin Udgift er nødvendig eller ikke. Det spørge vi kun den lovgivende Magt om, ingen anden end den lovgivende Magt har noget Skjøn over den Ting.

Formanden: Det var vist for meget sagt; men derved skal jeg ikke opholde mig.

Madsen: Ja, jeg henholder mig til Rigsdagstidendens Gjengivelse, hvoraf vist vil fremgaa, at det ærede Medlems Erklæring om ikke at ville gaa med til Revolution, kun var betinget, nemlig ved Tilføiningen „dersom man fra anden Side ikke tænker derpaa.“ Og hvad det ærede Medlems Omjörg for min Bekymring over Høiesteretsdommen angaar, vil jeg blot sige, at jeg har aldrig nogenstunde godkjendt en saadan Fremgangsmaade som den, der er udstiftet fra Folkethingets Side.

Justitsministeren (Melleman): Jeg skal med Hensyn til det foreliggende Lovforslag tillade mig nogle Bemærkninger, idet jeg iøvrigt ikke agter at indlade mig paa videregaaende Forhandlinger, som kunne dreie sig